

EL CAMÍ DE LA CREU, CAMÍ DE MISERICÒRDIA I D'ESPERANÇA

Amb la celebració del Diumenge de Rams inaugurarem la Setmana Santa de este any jubilar. La narració de la passió segons Sant Lluç, que escoltem en la missa d'este diumenge, ens parla d'una mort plena de signes i gestos de misericòrdia i d'esperança. Per ajudar-vos a viure en actitud de pregària estos dies sants, vos convida a meditar dos moments d'este relat de la Passió.

El primer és l'encontre amb les dones de Jerusalem que ploren i es lamenten per Ell. Després d'haver estat condemnat, el Senyor carrega la Creu i s'encamina cap al Calvari. Jesús ha sigut condemnat. Ningú té compassió d'Ell: ni els qui l'han condemnat, ni els soldats que el porten al Calvari, ni la multitud que assistix a l'execució. No hi ha pietat per a un condemnat a mort. Sols unes dones comprenen el seu sofriment: el veuen caminar cap a la Creu, saben que serà executat i eixe fet toca els seus cors. L'evangelista ens diu que ploraven i es compadien d'Ell. La reacció de Jesús és consolar-les. Ell, que en eixe moment està més necessitat que ningú de pietat, de compassió i d'amor, és qui consola: "no ploreu per mi; ploreu més bé per vosaltres mateixes i pels vostres fills" (Lc 23,28). Jesús, que és portat injustament al suplici, encara té paraules per animar, per consolar, per sembrar el bé en el cor d'aquelles persones que s'apiadaven d'Ell. Això és una obra de misericòrdia que sembla esperança.

El segon el trobem quan Jesús ja està clavat a la Creu. Aquells que han assistit a la crucifixió es burlen d'Ell: "Ell que va salvar a altres, que se salve a si mateix" (Lc 23, 35). L'han condemnat injustament a una mort de gran sofriment i, ja clavat a la Creu, sembla que l'odi del món encara no està satisfet. Al sofriment físic de la crucifixió s'afegix el sofriment moral de la burla i de l'escarni. Jesús es defensa d'una manera sorprenent: respon al mal amb bé, suportant les injúries i pregant per aquells que l'han condemnat a mort: demana al Pare el perdó per als seus perseguidors "Pare, perdona'ls". I dóna una raó: "no saben el que fan" (Lc 23,34)".

Esta manera de reaccionar ens sorprèn. Les persones ens defensem del mal amb el mal; responem a les injúries injuriant; acusem a qui ens acusa. En canvi Jesús es defensa perdonant. Nosaltres busquem motius per acusar-nos els uns als altres. Jesús, des de la Creu, busca motius per excusar-nos, per perdonar-nos. Ell, que en el Sermó de la Muntanya ens havia ensenyat a estimar els enemics i a pregar pels qui ens perseguixen, en el moment de la Creu posa en pràctica eixe ensenyament. No podem imaginar-nos un gest de misericòrdia més gran. Si la misericòrdia que hi ha en el cor del Pare és perdonar els pecadors, no hi ha misericòrdia més gran que perdonar els qui han condemnat el seu propi Fill. Jesús, des de la Creu, al demanar el perdó per als seus perseguidors, ens revela la grandesa de la misericòrdia del Pare, i sembla una gran esperança en el cor de tots els pecadors.

Que la celebració d'esta Setmana Santa ens porte a tindre un cor com el de Jesucrist, més preocupat en consolar que en ser consolat i en perdonar que en ser perdonat.

****Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València***